

Matala Konrad

© Bastian Fähnrich, Joulukuu 2005

”Isi, hei, ikkuna itkee,” totesi Jesse isälleen, ja katsoi häntä lapsen helein silmin. Jo varhaisesta aamuyöstä lähtien oli satanut lunta paksuina hiutaleina. Silloin tällöin joku pehmeiksi jääpaloiksi kiteytyneistä sadepisaroista tarttui olohuoneen ikkunaan voimakkaiden tuulenpuuskien kuljettamana. Mutta ne sulivat miltei välittömästi huonosti eristävän lasin myötä, ja vesi valui hitaasti pieninä puroina pitkin ikkunaruutua. Se todennäköisesti jäähtyi taas talon seinän kohdalla ennen kuin ehti saavuttaa maata. Jesse tarkasteli veden muodonmuutosta lumoutuneena, samalla kun hän nojautui ikkunalautaan ja lämpöpatteriin. Neljävuotiaana hän oli juuri tarpeeksi pitkä kurkistamaan ulos. Jessen isä ei vastannut mitään, mutta nyökkäsi hänen suuntaansa ymmärtäväisesti ja katsoi myös ikkunasta pihalle, joka oli jo raivattu lumesta.

Skandinaviasta oli viime yön aikana saapunut kylmärintama Saksaan, ja se oli muuttanut maisemat puhtaanvalkoisiksi. Talvi oli siis tullut ja näytti ihmisille nyt koko mahtinsa. Kaikkialla lähiseudun kylissä oli sähkökatkoksia. Se johtui lähinnä puista, jotka olivat katkeneet lumen painosta ja pudonneet voimalinjojen päälle. Matala Konrad – niin ilmoitettiin radion säätiedotuksessa – pysyisi luultavasti vielä muutaman päivän Saksan yllä. Mikä merkittävä sattuma, Konrad, mietti Jessen isä, se oli hänen nimensä. Mutta, Luojan kiitos, heillä oli kotona omassa asunnossaan vielä sähköä. Ilman sähköä kaikki olisi varmasti ollut vielä vaikeampaa.

Konrad vaihtoi asentoaan rauhattomasti. Odottaminen ei ollut helppoa. Hän ajatteli, että heidän pitäisi nyt tulla millä hetkellä hyvänsä, ellei matkaa olisi pysäyttänyt jokin onnettomuus tai ruuhka liukkaiden kelien vuoksi. Miten outo vuosi se olikaan ollut, tuhoisia myrskyjä, maanvyöryjä, tulvia ja muita luonnonmullistuksia niin monissa maailman maissa. Kaikki nämä katastrofit kielivät ilmaston lämpenemisestä, kenties. Ehkä eivät. Joka tapauksessa puutarhan ruusut olivat kukkineet kesällä jopa kolme kertaa. Vielä syksyllä oli ollut mahdollista ihastella niiden kaunista kukintaa. Hän ei ollut koskaan aiemmin kokenut vastaavaa. Hänen vaimonsa Alexandra oli tietenkin iloinnut siitä, niin kuin pieni lapsi jouluna.

Konrad aikoi juuri kääntyä pois ikkunasta ja siirtyä keittiöön, kun Jesse yhtäkkiä havahtui ja antoi ymmärtää, että auto lähestyi pihaa. Hetkeä myöhemmin ovikello soi. Konrad päästi heidät sisään ja tervehti heitä veltolla kädenpuristuksella. ”Toisessa kerroksessa, portaiden jälkeen vasemmalle”, Konrad neuvoi heille tietä. He menivät ylös sanomatta sanaakaan. Kun he tulivat taas alas, Konrad saattoi heidät autoon saakka. Jesse jäi seisomaan oven pieleen. Mustan mersun ikkunat olivat lukuisten jääkukkien koristamia, ja kaikesta huolimatta Konrad aisti vatsanpohjan tuntumassa keväistä tunnelmaa. Hän auttoi heitä, kunnes kelkka ruksahti paikalle metallisella äänellä. Alexandran arkku oli kevyt, sillä hän ei painanut enää paljoa viimeisinä päivinään. Kyynel valui Konradin poskea pitkin, mutta hän pyyhki sen nopeasti pois. Tänään oli valunut jo riittävän määrä vettä, hän tuumi, astui poikaansa kohti ja otti hänet hellästi syliinsä.